

PASTÝŘSKÝ LIST OTCE BISKUPA VOJTĚCHA K VÁNOCŮM

(přečtete při bohoslužbách na Hod Boží vánoční 25. prosince 2021)

Milé sestry a bratři,

dnes slavíme nejkrásnější den, dá se říct hvězdný den v dějinách lidstva – narození Ježíše Krista. Jednou jsem viděl v televizi anketu, ve které odpovídaly známé osobnosti na otázku, co pro ně znamenají Vánoce. A odpovědi byly velmi rozpačité. Je pravda, že Vánoce mohou pro někoho být jen pár dnů volna navíc, pro jiného přijímání a rozesílání přání, čas starodávných zvyků, trochu opožděná oslava slunovratu, čas dárků pod stromečkem nebo čas vzpomínek a nostalgie. Vánoce sice mohou být vším tím vyjmenovaným, a přece to všechno může být jen pozůstatek po něčem, co jsme už zapomněli a co už není moc zřejmé. Úžasným způsobem to vyjadřuje úvod Janova evangelia, který k vánočním liturgickým čtením tradičně patří. Není možné to vyjádřit přesněji a lépe. Bůh – Boží Slovo se stalo tělem – člověkem a přebývalo mezi námi. Bůh, kterého nikdy nikdo neviděl, se tak stal viditelně blízkým. A těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi. Bůh nám dal schopnost být plně lidmi, radovat se a mít odvalu hledat pravdu, dobro a spravedlnost, které nejsou jen nějakými filozofickými termíny, ale tím, co každý z nás svým rozumem a citem zřetelně poznává a po čem, i když ne vždy, touží. A tato touha a poznání nezáleží na našem společenském postavení, šikovnosti ani na intelektuálních schopnostech. Záleží na integritě našeho lidství a vztahů, jejichž symbolem je srdce.

Mnozí z vás by možná nyní řekli: A změnil se nějak Ježíšovým narozením svět? Není naivita věřit ve vykoupení, tedy ve vysvobození od zla, když jsou ve světě války, teror, pandemie, zločinné politické systémy a statisíce lidí na útěku ze svých domovů? Když kolem sebe vidíme křehkost mezilidských vztahů, sobectví a mnoho destruktivních závislostí? Vždyť každý den, i ten dnešní, umírá na světě víc než třicet tisíc dětí hlady. Proč to Bůh nezmění?

Jsou to závažné a bolestivé otázky. Ale nespočívá jejich řešení v tom, že se změníme my? Není to všechno důsledkem našeho nezájmu, necitlivosti a sobectví? I když jsme štědrí a soucitní ve výjimečných situacích, není vážnou nemocí dneška silný individualismus, zdůrazňování sebe a touha po naprosté osobní svobodě, kterou se vymezujeme vůči druhým? Doba, ve které je nám dovoleno všechno, ale za své konání nepřijímáme zodpovědnost?

A právě betlémské dítě, Ježíš, přichází, aby se dotkl toho, co je v nás dobré. Aby probudil k životu naše osobní obdarování ke službě druhým, aby nás zbavoval hříchu a uzdravoval. Aby přemáhal ďábla, který nás chce odnaučit milovat a vyhnat ze společenství s Bohem. Přichází, abychom dokázali